

เรื่องของเด็ก ๆ

โลกของเด็กสะอาดบริสุทธิ์ บางครั้งเกินกว่า
ผู้ใหญ่จะเข้าใจ จึงได้มีนักปราชญ์บางคนกล่าว
ว่า ควรจะปล่อยให้เด็กได้อยู่ในโลกของเขาให้
นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ อย่าให้เขามาร่วมใน
สังคมผู้ใหญ่ที่มีแต่ความยุ่งยากซับซ้อน และ
ไม่มีใครจะสะอาด เพราะจะทำให้เด็กไม่ไร้เดียงสา
อีกต่อไป

ที่จะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องจริง ซึ่งถ้าพ่อแม่ที่ไม่เข้าใจ
ไปหลงคิดว่าเด็กคือผู้ใหญ่ตัวเล็ก ๆ เสียแล้ว ความ
เป็นเด็กของเด็ก ๆ ก็สูญหายไปไม่ช้า ซึ่งน่าเสียดาย
เพราะเป็นการปิดโอกาส ในเรื่องความคิดอิสระของเด็ก
ทำให้เขาขาดชีวิตชีวา ไม่ร่าเริงเท่าที่ควร

ในครั้งนี้จะเล่าถึงเด็ก 3 คน ลองอ่านดูว่า ความ
ไร้เดียงสาของเด็กประกอบด้วยความกลมเป็นมะนาว จะ
ผิงยั่มหวานผู้อ่านได้พอสมควร

อ๊ฟ และ ป๊อบ เป็นพี่น้องกัน อ๊ฟ ขณะนี้โตแล้ว
เรียนหนังสือชั้นประถม 4 แต่เมื่อยังเล็ก ๆ อยู่ก็ได้แสดง
ความฉลาด และมีลูกเล่นให้โต้หัวเราะกันเสมอ ๆ เช่น

เมื่อได้ 3 ขวบกว่า ๆ พาไปเที่ยวย่านสะพานแห่ง
หนึ่ง ซึ่งมีความยาวพอสมควร พ่อก็บอกว่า “อ๊ฟ นับ
ขวานี่ก่อน” อ๊ฟลุกขึ้นยืนบนเบาะรถแล้วใช้นิ้วชี้ ชี้ไป
ทางซ้ายที่ทางขวาที่หนึ่ง นับ หนึ่ง สอง ไปเรื่อย พอรถ

ถึงปลายสะพานเขาก็บอกว่า “67 อันพ่อ” นี่แสดงถึง
เขาวนและการไม่ยอมแพ้ ก็ใครจะไปทวนนับว่าทั้งหมด
มีอยู่เท่าไร

เมื่ออ๊ฟอายุได้ 6 ขวบ อยู่ชั้นประถม 2 อ่านหนังสือ
ได้แตกฉาน และชอบอ่านพาดข่าวหนังสือพิมพ์ ครั้ง
นั้นมีข่าว ชั้นเอกกรรมบำไม้จับของสงวนของนักวิ่ง แล้ว
จึงหนีไป อ๊ฟก็ไปตามแม่ว่า “แม่ขา ของสงวนนี่มันอะไร
คะ แล้วเขาเอาไปได้ไหม” แม่ก็พุดอ้อมไปอ้อมมา อ๊ฟ
บอกว่า “อะไรละแม่” ในที่สุดแม่ก็หมดปัญญาเลยบอก
ให้ตรงๆ อ๊ฟอายุและเลืกถามและเข้าใจดี ความเข้าใจ
ของอ๊ฟก็นึกว่า ถือของอะไรที่ชั้นเอกนั้นขโมยไป เพราะ
เขียนว่าวิ่งหนีไป

ส่วนป๊อบนั้นต่างจากอ๊ฟมาก เพราะอ๊ฟเป็นเด็ก
เรียบร้อยและหวาน ส่วนป๊อบนั้นน่ารักและฉลาดแกมโกง
โกงเสียแหม่มากกว่าอื่น ขณะนี้อายุเกือบ 4 ขวบแล้ว
พุดเก่ง และมีอะไรที่ทำให้ผู้ใหญ่ไม่เหงาได้มาก เช่น

วันหนึ่งขณะที่นั่งรับประทานอาหารเย็นกันในครอบครัว
ป๊อบบังเอิญแคว้งขาไปถูกขาพ่อ พ่อก็บอกว่า
“ป๊อบ ขอโทษพ่อเสียดอกันนะลูก” ป๊อบบอกว่า “ขอโทษ
แล้วเตะใหม่ได้ใช่ไหมคะ”

วันนั้นพ่อไม่อยู่บ้านไปประชุม แม่คนเดียวก็
เหนื่อยพอแล้ว เข้านั้นลุก ๆ ไปโรงเรียน อ๊ฟทำเองเสร็จ

(โปรดอ่านต่อหน้า 58)

เตยและการเรียนรู

นายเตย ขณะอายุได้ 3 ขวบ พูดได้สารพัด
พิโยกพิเภกทำอุทธรณ์ ออกอ้อนมากมาย จนทำให้เด็ก
ถึงว่า เมื่อเล็กๆ ที่เรายังไม่พูดนั้น พ่อแม่ก็นั่งบน
กันว่า เมื่อไรนายเตยจะพูดสักที พอมาเดี๋ยวนี้ต้อง
ถามใหม่ว่าเมื่อไรเขาจะหยุดพูดสักที เพราะตลอด
เวลาที่ตนอยู่ จะมีเสียงนายเตยดังกับบ้านอยู่ตลอด
เวลา ฟังซี "พ่อ พ่อ ทำไรนะ" ถ้าไม่ตอบก็จะ
ตะโกนอยู่อย่างนั้น หรือ "แม่ แม่กับ แม่แต่งตัวไป
ทำงานไซ้ไม้" บางทีกรองเพลง เป็นต้น ถ้าเราจะ
ลองนึกดูว่า กว่าที่เด็กจะพูดได้อย่างนี้ เขาผ่าน
กรรมวิธีอะไรมาบ้าง

ก่อนอื่นควรจะได้รู้พัฒนาการเกี่ยวกับการออกเสียง
อย่างย่อๆ สักเล็กน้อย กล่าวคือ เด็กเมื่อเกิดมาใหม่ๆ ก็
ร้องไห้ได้เองโดยไม่ต้องมีการสอนกัน เป็นไปตามธรรม-
ชาติ เพื่อบอกถึงอะไรบางอย่าง และให้คนเลี้ยงได้ทราบ
เช่น หิวนม ปวดท้อง ไม่สบายตัว เป็นต้น เมื่ออายุ
ได้ 3 เดือน เขาจะเริ่มเปล่งเสียงจากลำคอ ซึ่งเป็นเสียง
อ้อ แอ้ แบบทารก เสียงง่ายๆ เช่นเสียงสระ อา อู โอ
 เป็นต้น หัวเราะก็เริ่มจะมีเสียงเอ๊ก ย้าก พ่อแม่ก็เริ่ม

ตื่นตื่นคุยกับลูก พยายามจับคำของลูกแล้วใส่คำพูดให้
เช่น ลูกออกเสียงว่า อา ก็จั่วว่าลูกพูด อา เรียก อา ได้
แล้ว เป็นการคุยกันเฉยๆเสียมากกว่าเพราะเด็กยังไม่รู้เรื่อง
แกอาจจะคว้านโน้นคว้านนี้ ยืม มองจ้อง แต่ยังไม่เข้าใจ
6 เดือน เด็กเริ่มออกเสียงซ้ำพยางค์ และผู้ใหญ่มักจะ
สอน เช่น หม่าๆ จ้าๆ เด็กก็จะเริ่มพูดได้ 8 เดือนขึ้นไป
ทั้งนี้แล้วแต่ว่า เด็กปากหนักปากเบาตามภาษาชาวบ้าน
ว่าที่จริงคือ ความพร้อมของอวัยวะเปล่งเสียงและสมอง
ซึ่งมีอัตราความเร็วเติบโตแตกต่างกัน ถึงความพร้อม
ไม่เท่ากันในเด็กแต่ละคน บางคนเร็วบางคนช้า เด็กจะ
เริ่มพูดเป็นคำๆ คำตามที่ผู้ใหญ่สอนต้องเป็นคำง่ายๆ ที่
ไม่ต้องใช้อวัยวะมากนัก เช่น แม่ ใช้ที่ริมฝีปากกับเสียง
จากลำคอส่วนพ่อนั้นออกจะยากกว่า เด็กจึงมักเรียกแม่
ก่อนพ่อ เด็กจะจำแม่นและเสียงแบบ เมื่อครบ 2 ขวบ
ก็จะสามารถพูดประโยคสั้นๆ ได้

ที่นี้มาถึงกรรมวิธีการสอนพูดให้แก่เด็กนั้น ก่อน
ที่เด็กจะพูดได้ เด็กจะต้องฟังเสียก่อน ดังนั้นบางครั้งเรา
พบว่า การที่เด็กพูดไม่ได้ดี พูดไม่ชัดมากๆ สาเหตุเป็น
เพราะหลายประการ อาจจะเป็นได้ว่า ผู้ฝึกหรือพูดให้
เด็กฟังไม่ชัดเอง หรือเป็นเพราะประสาทหูของเด็กมี

→

คืนหนึ่งแม่ซึ่งตรวจข้อสอบมากก็พลัยพลาดลูกชั้นนอนแล้วก็เลยล้มตัวลงนอนข้าง บ๊อบพูดว่า “แม่ลงไปหยิบลูกหมาให้บ๊อบหน่อย” ด้วยความเหนื่อยขี้เกียจจะลุกขึ้นแม่ก็เลยประชดว่า “เออ บ๊อบนอนกับหมาทุกวันจนหน้าจะเหมือนหมาแล้ว” “ไครว่า หมามันหน้าเหมือนบ๊อบตาหากละแม่ก็อ” บ๊อบว่า (ถ้าเราจะลองติดลูกก็จะให้เหตุผลว่า ถ้าบ๊อบหน้าเหมือนหมาหน้าตาไม่สวยในความกตัญญูของเด็ก ๆ แค่ว่าหมาหน้าเหมือนบ๊อบก็ไม่ใช่ไรไม่เสียเหลี่ยม)

ตอนกลางวัน ๆ นั้นอากาศค่อนข้างร้อน แม่จะเป็นวันหยุดก็ตาม พ่อคุยบ๊อบด้วยเรื่องต้อวัน บ๊อบเดินเครีไปเตรมาสักพักก็พูดขึ้นลอย ๆ ว่า “วันนี้เราทะเลื่อนร้องให้มาสามคนแล้วจะบอกให้” หมายถึงขู่ว่าจะรังนะเดี๋ยวจะว่าไม่บอก)

ที่นี้มาพูดถึงนายเอกบ้าง นายเอกเป็นลูกโทนอายุ 3 ขวบ ถ้าตั้งตั้งวัยก็อมาก รายนฤฤทธิ์มากพอๆ เพราะเป็นลูกคนเดียว เวลาอารมณ์ดีก็น่ารัก แต่ถ้าหงุดหงิดแล้วพูดกันไม่รู้เรื่อง บางครั้งก็ตองใช้ไม้แข็งกันบ้างให้สมกับที่เขาว่า “กระท้อนไม้ทุบก็ไม่วาน”

เมื่อไม่นานมานี้พ่อพาครอบครัวไปเยี่ยมบ้านที่สุราษฎร์ ก็ไปรดไฟกัน นายเอกชอบนั่งรถไฟมาก พอพลบๆ เขานึกอย่างไรก็ไม่ม่ใครทราบ ตามว่า “อานี้สถานีอะไรนะ” อาก็มองออกไปเห็นแต่ป้ายตะกุ่ม ๆ

อ่านไม่เห็นก็บอกว่า “ม่ทราบครับ” เอกบอกว่า “ก็สถานีรถไฟใกล้อะคับ” จริงของนายเอกเขาพูดแล้วทำหน้าเป็นเชิงว่า โธ่ แค่นี้ก็ม่รู้ ดูแล้วหน้าขี้ตึกทำการเบ็ดผู้ใหญ่ได้

แม่เป็นคนรักสัตว์ ก่อนไปสุราษฎร์ได้ไปจองลูกสุนัขกับเจ้าของเขาไว้เป็นตัวผู้สองตัว ด้วยความยินยอมของนายเอก สวยทั้ง 2 ตัว ปราบกฐเมื่อไปเอามาเลี้ยงหลังจากกลับจากสุราษฎร์แล้ว ม่รู้มีตที่โทษโมยตัวสวยไปเสียได้หนึ่งตัว ทั้งๆ ที่ใส่ปลอกคอกอยู่ พอมาบอกนายเอกพร้อมทั้งเอาหมาตัวผู้หนึ่งตัวเปลี่ยน เอาตัวเมียมาหนึ่งตัว นายเอกบอกว่า “หมามันคาบเอาไปนะแม่คับ” เพราะที่บ้านถั่วของนายเอกมีพวกนี้ว่าหมามันคาบเอาไป

เมื่อเอาลูกหมามาใหม่ ๆ แม่ก็เห่อมากขงนมกลุกข้าวให้กิน อุ้มมันหาหมัก อาบน้ำ นายเอกซ้กจะอิจจ่าทำโยเย ตกกลางคืนเดินมาซบกับแม่บอจะนอนกับแม่ ๆ ก็บอกว่า “แม่ยังไม่ได้อาบน้ำ ไปนอนกับมันไปลูก” เอกถามว่า “แม่รักลูกหมาใหม่” “รักซ้ลูกทำม่รี” เอกอยากให้แม่รักหมาเอกด้วยนี่แม่” ฟังแล้วนำสงสาร เป็นการคิดพ้อต่อว่าๆ แม่ซ้กจะรักหมามากกว่าลูกเสียแล้ว ต้องยอมลดตัวเป็นหมาให้แม่รักบ้าง

ถ้าท่านผู้อ่านๆ แล้วรู้สึกว่าน่าเอ็นดู หรืออยากจะทำเกี่ยวกับความรักของเด็กๆ จะส่งมาลงบ้างก็ม่ซ้กข้อง เพราะคอลัมน์นี้สำหรับเด็กโดยเฉพาะ □